

Událost a její náležitosti

Událost (pravá událost) je celkem, takže má svůj vlastní počátek, vlastní průběh i vlastní konec. (To znamená, že každá událost skončí svým vlastním způsobem, pokud není přerušena resp. zakončena zvnějšku, „násilně“.) Garantem integrity události jako celku je událost sama, i když jako skutečná může probíhat jen ve vztazích k okolním událostem. Událost je schopna nechat ve svém rámci vzniknout, rozvinout se a své hranice aktivně překročit jen jako subjekt či díky svému subjektu, přesněji svou akcí jakožto subjektu. Předmětným počátkem události okamžik jejího prvního zpředmětnění, tj. přechodu od její nejsoucnosti do první jsoucnosti (po níž pak následují další jsoucnosti jakožto fáze událostního dění). Událost však nemůže začít sama od sebe, nýbrž jen tak, že je nepředmětně nastartována jako ještě ne zcela určená, ale přece jen dostatečně k tomu, aby se začala dít. V tomto ještě ne zcela určeném začátku svého dění má ještě virtuální charakter, který se může změnit v „reálný“ jen tím, že aktivně naváže vztahy ke své okolí, tj. k jiným událostem. K náležitému vybavení události patří tedy její reaktivita, tj. schopnost takové vztahy navázat. Vzhledem k tomu, že ony okolní události jsou vybaveny podobně, jde o oboustranný resp. mnohostranné uskutečňování vzájemných reakcí. Každá (pravá) událost je místně i časově omezena (a své hranice si musí obvykle aktivně udržovat a střežit), ale je také vybavena svým vlastním prostorovým i časovým polem, jehož povaha i dosah se mění spolu s tím, jak událost navazuje vztahy s jinými událostmi. Pole mnoha událostí se navzájem překrývají, navzájem prostupují a dokonce prorůstají, ale nikoli tak, že by šlo o pouhou adici, ale je tu i významný fenomén jakéhosi zesilování a prohlubování, tedy právě „růst“, takže víc na sebe reagujících událostí má schopnost vzájemně si posilovat svou nepředmětnost (subjektnost – své společné nepředmětné zakotvení a tím jakoby spojovat své nepředmětné vazby). Což nás vede k tomu, že vedle vnějších vztahů mezi pravými událostmi musíme uvažovat také o jejich vztazích přes niternost či prostřednictvím niternosti (nepředmětnosti). Jen tím můžeme vysvětlit, jak mohou vznikat události vyšší úrovně, tzv. superudálosti, vůči nimž se původní události chovají jako subudálosti.

(Písek, 160505-1.)